

Arrest

**nr. 56 672 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 22 oktober 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Na een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat de verzoekende partij reeds asielaanvragen in Polen op 20 september 2007, in Slowakije op 18 augustus 2006 en 9 maart 2007 en in Oostenrijk op 19 september 2006, 22 december 2006 en 1 januari 2007 heeft ingediend.

Op 17 november 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003). Op 22 november 2010 verklaren de Poolse autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 9 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf In het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten T. Z.
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft*

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar echtgenoot en gezin vroegen op 22.10.2010 asiel In België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene reeds asiel vroeg In Polen (26.04.2008, 07.02.2007 en 30.05.2007). De betrokkene beaamde dit tijdens haar verhoor en stelde dat ze in Polen een verblijfsvergunning ("Pobyt") verwierf. Ze voegde toe dat zij en haar gezin tot oktober 2010 in Polen verbleven en het grondgebied van de Lidstaten niet verliet Op 17.11.2010 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse Instanties, die op 22.11.2010 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Ook voor de echtgenoot van de betrokkene werd een akkoord voor terugname bekomen van Polen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België Indiende. De betrokkene antwoordde dat ze naar België kwam omdat ze bang waren om nog langer In Polen te blijven. Haar echtgenoot zou in Polen zijn bedreigd. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese Instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze bang was om in Polen te blijven merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. Verder dient de betrokkene zich In geval van eventuele problemen Inzake haar persoonlijke veiligheid en die van haar echtgenoot en haar zijn gezin te wenden tot de bevoegde Poolse diensten. Er Is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene en haar gezin geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden.

We benadrukken dat de Poolse instanties op 22.112010 Instemden met de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag op grond van artikel 16(1)e. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tof Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent net als België, de vluchtelingenstatus of da subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de In da regelgeving voorziene voorwaarden. Er Is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en Inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd In de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Volgens de bepalingen van Richtlijn

2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse Instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen, die strijdig zouden kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbrengt, die deze verklaarde gezondheidsproblemen staven. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische Instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (Indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (Indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze Instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.“

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voornamelijk kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat uit recente rapporten duidelijk blijkt dat de situatie voor vreemdelingen in Polen allerminst gunstig is. Ze benadrukt dat ze om twee redenen asiel in België aanvraag, met name omdat ze zich onveilig voelde in Polen omdat zij personen met wie ze in Rusland problemen had opgemerkt heeft en omdat ze in Polen niet de gepaste medicatie kan krijgen. De verzoekende partij benadrukt dat ze onvoldoende op hulp van de Poolse instanties kan rekenen, daar Tsjetsjeense onderdanen niet in een goed daglicht staan. Om haar verklaringen te staven verwijst de verzoekende partij naar een artikel uit "Forum Réfugiés" aangaande de situatie van Russische asielzoekers in Polen waarin de Franse autoriteiten aangemaand werden tot voorzichtigheid aangaande terugverwijzingen naar Polen. De verzoekende partij citeert uit dit artikel en concludeert dat uit de laatste paragraaf blijkt dat er heel wat vijandigheid heerst ten opzichte van Tsjetsjeense asielzoekers. Voorts verwijst de verzoekende partij naar een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, waaruit blijkt dat de toestand voor mensen met gezondheidsproblemen erg zorgwekkend is en dat het allerminst gegarandeerd is dat zij de gepaste medische behandeling zal krijgen. De verzoekende partij verwijst naar een aantal artikelen en voegt ze in bijlage toe, waaronder een artikel van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 22 december 2010.

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verzoekster meent dat haar echtgenoot zich onveilig voelt in Polen omdat hij personen met wie hij problemen had in de Russische Federatie opgemerkt had en beweert onvoldoende te kunnen rekenen op hulp van de Poolse instanties. Verzoekster verwijst naar een artikel uit "Forum Réfugiés".

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster reeds d.d. 4 november 2010 melding had gemaakt van het onveiligheidsgevoel van haar echtgenoot en dat de bestreden beslissing hierop gereageerd heeft. Hieromtrent luidt de beslissing immers als volgt:

"(...) Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Polen vreest voor zijn persoonlijke veiligheid merken we op dat betrokkene geen enkel element aanbrengt, dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen te beoordelen; Verder dient de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid en die van zijn gezin te wenden tot de bevoegde Poolse diensten. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene en zijn gezin geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden, (...)"

Verzoekster herhaalt derhalve in haar verzoekschrift waarop reeds in de beslissing gereageerd werd. Zij voegt geen bijkomende elementen toe die haar beweerde vrees zouden kunnen staven. Het verwijzen naar een artikel uit "Forum Réfugiés" voegt geen bewijskracht toe aan haar loutere beweringen nu enerzijds verzoekster geen enkele referentie toevoegt aan het artikel daar geen datum noch publicatie werd vermeld en anderzijds verzoekster niet aantoont dat de situatie beschreven in dit artikel ook op haar persoonlijk betrekking zou hebben.

Waar verzoekster vervolgens wijst op haar medische problemen en stelt dat zij zelfs een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend heeft verwerende partij de eer op te merken dat de aanvraag werd ingediend op 27 december 2010, dit is bijna drie weken nadat de bestreden beslissing genomen werd. Derhalve kon er logischerwijze geen rekening worden gehouden met de aanvraag, die op het moment van de bestreden beslissing genomen werd nog niet bestond. Bovendien heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, de beslissing uitdrukkelijk voorziet in een motivering waarin ingegaan werd op de gezondheidstoestand van verzoekster. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

" (...) gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbrengt, die deze verklaarde gezondheidsproblemen staven; Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. (...)"

De verwerende partij heeft de eer om te vermelden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 23 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van de Dublin II Verordening en er werd ingegaan op alle door verzoekster verklaarde feiten.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending

van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;”

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig.”

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, dat de verzoekende partij verklaarde dat ze bang was om in Polen te blijven, maar zij geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen, dat de verzoekende partij zich in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid en die van haar gezin dient te wenden tot de bevoegde Poolse diensten, dat er afgaande op de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding bestaat om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de verzoekende partij en haar gezin geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden, dat Polen de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Polen als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat de verzoekende partij geen andere familieleden in België of in een andere Europese lidstaat heeft, dat de verzoekende partij verklaarde gezondheidsproblemen te hebben maar dat ze geen attesten of andere elementen aanbrengt om haar verklaringen te staven, dat er geen elementen aanwezig zijn om te stellen dat een overdracht naar Polen in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM, dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Verordening 343/2003 en dat de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003 en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet genomen. Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

Artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 20 september 2007 in Polen genomen werden. De verzoekende partij verklaarde dat ze tot en met september 2010 in Polen verbleef en een verblijfsvergunning ("Pobył") geldig tot 2011 verkregen had. Op grond van de

bovenstaande artikelen is Polen de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag.

In casu herhaalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij Polen heeft verlaten omdat zij de mensen opgemerkt heeft met wie ze in Rusland problemen had en ten tweede haalt ze een rapport aan met betrekking tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Polen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag in België indiende omdat *“wij hopen dat we in België geholpen kunnen worden. We waren bang om langer in Polen te blijven. Mijn man werd er bedreigd door mensen. Ik weet niet door wie. Dat moet u aan mijn man vragen.”* In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot dit motief uitdrukkelijk gesteld: *“Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese Instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze bang was om in Polen te blijven merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. Verder dient de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid en die van haar echtgenoot en haar zijn gezin te wenden tot de bevoegde Poolse diensten. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene en haar gezin geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden;”* De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat een begin van bewijs bij te brengen met betrekking tot haar verklaringen die uiterst vaag zijn. Ook toont de verzoekende partij niet aan en betwist ze evenmin dat ze aan de Poolse autoriteiten hulp gevraagd heeft en dat zij dit geweigerd hebben. De verzoekende partij brengt enkel een artikel uit *“Forum Réfugiés”* bij aangaande de situatie van asielzoekers in Polen. Dit artikel heeft betrekking op de opvang van asielzoekers, de detentie van asielzoekers, de beperkte toegankelijkheid tot gezondheidszorg, onderwijs en juridische bijstand en geeft een korte beschrijving van de situatie van Tsjetsjenen in Polen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij hierbij uit het oog verliest dat ze verklaarde dat ze in Polen een verblijfsvergunning verkregen heeft zodat de vraag zich stelt of het rapport dat asielzoekers betreft dienstig wordt aangehaald. Uit dit artikel kan evenmin afgeleid worden dat de Poolse autoriteiten geweigerd zouden hebben om de verzoekende partij bij te staan en haar hulp aan te bieden indien ze in Polen effectief door derden bedreigd zou worden. Voorts laat de verzoekende partij ook na te preciseren wat de datum en de actualiteitswaarde is van dit ‘ongedateerde’ verslag.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand heeft de verzoekende partij verklaard: *“soms heb ik pijn in mijn rechterzijde. Ik heb nog geen onderzoeken ondergaan.”* Met betrekking tot dit motief wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbrengt, die deze verklaarde gezondheidsproblemen staven.”* De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, met name voor 9 december 2010, nagelaten heeft haar gezondheidstoestand te preciseren of medische attesten bij te brengen met betrekking tot haar gezondheidstoestand. De verzoekende partij heeft zelfs niet één concreet element betreffende haar voorgehouden medische problematiek aangehaald. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten niet meer over haar gezondheidstoestand te hebben gemotiveerd. De Raad wijst erop dat op de verzoekende partij de plicht rust om aan de verwerende partij alle nuttige informatie mee te delen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Ook in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na te preciseren waarin haar medische problemen bestaan. Als bijlage voegt ze wel een *“aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”* Uit deze aanvraag blijkt dat de man van de verzoekende partij lijdt aan hepatitis C en een posttraumatisch stresssyndroom, maar de verzoekende partij laat na aan te tonen dat ze deze informatie voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Ook laat de verzoekende partij na aan te tonen dat ze effectief een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Voorts voegt de verzoekende partij aan haar verzoekschrift geen enkel medisch attest toe om haar verklaringen te staven. De verzoekende partij voegt enkel een *“Question & Answer Form CRI-Belgium”* van 22 december 2010 met betrekking tot de mogelijke terugkeer naar de regio Polen-Rusland van een persoon met hepatitis A en C aan haar verzoekschrift toe. Ook dit rapport heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij overgemaakt. Inzoverre de verzoekende partij op basis van dit verslag wil aantonen dat haar terugname door Polen in strijd zou zijn

met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit niet aannemelijk maakt. Ten eerste liet de verzoekende partij na haar gezondheidstoestand uiteen te zetten en te staven met een begin van bewijs. Ook voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij nagelaten haar gezondheidstoestand uiteen te zetten. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bovendien verklaarde dat ze in Polen over een verblijfsvergunning beschikte. Bovendien moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat in casu niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). In casu toont de verzoekende partij dit niet aan. Ze laat na haar gezondheidstoestand uiteen te zetten en te staven met medische attesten. De verzoekende partij verwijst slechts naar een rapport.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN